

קונטרס

הַרְצוֹן קוֹבֵעַ

יגלה ממעלת בר ישראל אשר מתחזק ברצון חזק לחזור בתשובה שלמה ולהתעלות בתכלית העליה, שייזכה לזה אם לא יעזב את הרצון דקדשה. אשר כתב הרב הגאון הצדיק, חסידיא ופרישא, עמוד האמונה, מנוחה השוהרה, המגלה והמפרסם אמתת מציאותו ותברך לכל העולם כלו.

כבוד קדשת הרב הצדיק מוהרא"ש זצ"ל

בעל מחבר

ספר "שפת הנחל" - פרוש ובאור על כל הספר הקדוש והנורא "לקוטי-מוהר"ו, וספרי שו"ת "אשר בנחל", ועוד ספרים רבים ונכבדים, הבנויים ומיסודים על-פי דברי רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון, בוצינא קדישא עלאה, אדוננו מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הובא לדפוס ע"י חסידי ברסלב
נזא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יודישעלם

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

קונטרס

הַרְצוֹן קוֹבֵעַ

א.

על-ידי הרצון הטוב יזכה לאמונה ברורה ומזככת, עד שיזכה לגלוי אלקותו ותברך

בני ובנותי היקרים! עלינו להתחזק מאד מאד לילף בדרכי הצדיקים, ולהסתפל תמיד על שרשנו, מהיכן אנו באים, מהו שרש נשמות ישראל, הנשמות הקדושות משרשות מדור דור עד משה רבנו, אשר זכה להגיע אל תכלית המדרגה העליונה, רצון שברצונות, רעוא הרעוין. וכתוב בזהר (ח"ב פח:), שאחרי כל המדרגות שמשה רבנו בחיר האנושי זכה, שהגיע אל דרגה גבוהה של רצון שברצונות, שרצה רק את הקדוש-ברוך-הוא, ונכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא, כמו שכתוב

(דברים ה, כז): "וְאָתָּה פֶּה עֲמַד עֲמַדִּי" וגו', ומִשָּׁה רַבְּנָנוּ קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי, וּמִסְכָּה לִיהוֹשֻׁעַ וְיִהוֹשֻׁעַ לְזַקְנִים וְזַקְנִים לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים מִסְרוּהָ לְאַנְשֵׁי כְנֶסֶת הַגְּדוּלָּה, אֲזַי הוֹלֵכֶת הַמְּסַרְת עַד הַדּוֹרֹתֵינוּ אֵלֶּי, כְּלָנוּ מְקַשְׁרִים עִם כָּלֵל נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים. אָבֵל זֶה תְּלוּי בְּדָבָר אֶחָד: בְּרָצוֹן. אִם יֵשׁ לְאָדָם רָצוֹן קָדוֹשׁ לְטַהֵר אֶת עַצְמוֹ, יְכוּל לְזַכּוֹת עַל-יְדֵי הַרָצוֹן הַטּוֹב לְאַמּוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת בּוֹ יִתְבַּרַךְ, לְגִלּוּי אֱלֻקוֹת בְּתַכְלִית הַמְּדַרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה, כִּי "הַרָצוֹן קוֹבֵעַ", וְזוֹ הִיְתָה מַעֲלֵת כָּל הַצַּדִּיקִים, שֶׁלֹּא הִטְעוּ עַצְמָם בְּזֶה הָעוֹלָם. הֵלֵא נִשְׁמַת כָּל יְהוּדֵי הַיָּא חֵלֶק אֵלּוֹךְ מִמַּעַל, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לּוֹקֵחַ נִשְׁמָה וּמּוֹרִיד אוֹתָהּ דְּרָךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת עַד הָעוֹלָם הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה, וּמֵהִי הַתַּכְלִית בְּזֶה שֶׁהַנִּשְׁמָה מִסְתַּוְּכֶכֶת בְּזֶה הָעוֹלָם הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, הַמְּלֵא הַסְּפָרוֹת וְהָעֲלָמוֹת? אֵלֵא רָצוֹנוֹ יִתְבַּרַךְ, שֶׁהַנִּשְׁמָה תַּחֲזֹר אֵלָיו עוֹד בְּחַיִּים חַיּוּתָהּ בְּתוֹךְ עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה הַזֶּה, וְתַכִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְכַמוּכָא בְּזִהַר הַקְּדוֹשׁ (בֵּא מ.ב.), שֶׁתַּכְלִית הַבְּרִיאָה הִיְתָה בְּגִין דִּישְׁתַּמּוּדְעוֹן לִיָּה, שֶׁנִּזְכָּה לְהַכִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּנִיחָמָא נִשְׂא ג'): מִיּוֹם שֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹלָמוֹ נִתְאַנָּה

שִׁיחָהּ לֹו דִּירָה בַּתְּחִינִים ; הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
מִשְׁתַּוְּקֵק לְגוּר אֶתְנוּ שְׁנֵרָאָה אוֹתוֹ, וּכְכֹל שְׁאֲדָם
רוּצָה לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי הַצְּדִיקִים, שֶׁהִיוּ מִמִּשֶׁה רַבְּנוּ עַד
דְּוֹרֵתֵינוּ אֱלוֹ, וּמִתְבּוֹנֵן הֵיטֵב אִיךָ הֵם זְכוּ לָמָּה
שְׁזָכוּ ; כִּי כָל צְדִיק וְצְדִיק זָכָה לְגִלּוּי אֱלֹקוֹת
בְּמִדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה, כֹּל אֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ, וְזָכָה לְדַבֵּק
עֲצָמוֹ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּלְחַבֵּר סִפְרִים קְדוּשִׁים
וְנוֹרָאִים, אֲשֶׁר הִכַּל הָיָה מִחֲמַת הַרְצוֹן הַקְּדוּשׁ
שֶׁהָיָה לוֹ לְהַפְּלִל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְלִכֵּן אִם אָנוּ
גַם-כֵּן נִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמֵנוּ אֶת הַרְצוֹן הַחֹזֵק לְחֹזֵר
אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, "הַרְצוֹן קוֹבֵעַ" שְׁנִגְיַע לָזֶה ; כִּי אֵין
לָךְ דְּבַר הַעוֹמֵד בְּפָנֵי הַרְצוֹן. וְרַבְּנוּ ז"ל מְאֹד מְאֹד
הַקְּפִיד בְּשַׁעֲה שְׁאֲמְרוּ לוֹ — אִיךָ אָנוּ יְכוּלִים
לְדַמּוֹת עֲצָמֵנוּ לְצְדִיקִים קְדוּשִׁים, הֲלֹא הֵם הִיוּ
נִשְׁמוֹת קְדוּשׁוֹת, וְאָנוּ פְּחוּתִים, קְטַנֵּי עַרְףְּ, הַקְּפִיד
עַל זֶה רַבְּנוּ ז"ל וְאָמַר : זוֹ הַטְּעוּת שְׁלָכֶם, כִּי כָּל
נִשְׁמָה וּנְשָׁמָה מְאֹד יִקְרָה בְּעֵינָיו יִתְבַּרַךְ, אֲלֵא
הַהִפְּרָשׁ הוּא, שֶׁהַצְּדִיקִים אֵינָם נוֹתְנִים לְהַטְּעוֹת
עֲצָמָם, וְכִיּוֹן שִׁיּוֹרְדִים לְעוֹלָם הַזֶּה הַגְּשָׁמִי וְהַחֲמָרִי,
הַמְּלֵא הַעֲלָמוֹת וְהַסְּתָרוֹת, שֶׁזֶה הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיּוֹן,
הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים עוֹמְדִים בְּנְסִיּוֹן, וְיוֹדְעִים
שֶׁ"הַרְצוֹן קוֹבֵעַ". וְלִכֵּן עֲלֵינוּ לִילֵךְ בְּדַרְכָּם,

וְלִהְיוֹתוֹקֵק גַּם-בְּן לְהִרְגִישׁ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 כְּפִי שֶׁהֵם הִרְגִישׁוּ, לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם לְכֻלָּם אֶת
 הַבוּרָא יִתְבַּרַךְ שָׁמוּ כְּפִי שֶׁהֵם עָשׂוּ. וְזוֹ מִדְּרַגַּת
 הַצַּדִּיקִים הַקְּדוֹשִׁים, שְׂאִינֵם נוֹתְנִים לְהִטְעוֹת עֲצָמָם,
 כִּי גַם עָלֵיהֶם עָבְרוּ נִסְיוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים, אַחֲרַת
 לֹא הָיוּ מְגִיעִים אֶל מִדְּרַגּוֹת נִשְׁגָּבוֹת כְּפִי שְׂזָכוּ לָהֶן.
 וְעֲלִינוּ לְחֻקוֹתָם וּלְלַמַּד בְּסִפְרֵיהֶם, אֲשֶׁר כָּל צַדִּיק
 וְצַדִּיק שֶׁהָיָה בְּזֶה הָעוֹלָם גָּלָה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא בְּגִלּוֹי רַב וְנִפְלָא כְּפִי בְּחִינָתוֹ, כְּפִי נִשְׁמָתוֹ, כְּפִי
 שְׂרָשׁוֹ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים, וְגָלָה גִלּוּיִים חֲדָשִׁים,
 וְעֲלִינוּ לְלַמַּד בְּסִפְרָיו, וְעַל-יְדֵי הַרְצוֹן הַטּוֹב שֶׁיְהִי
 לָנוּ גַם-בְּן לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, נִזְכָּה לְאַמוּנָה בְּרוּרָה
 וּמְזַכֶּכֶת, וּלְגִלּוֹי אֱלֻקוֹת בְּתַכְלִית הַמִּדְרָגָה הָעֲלִיוֹנָה.

ב.

עַל-יְדֵי הַרְצוֹן הַטּוֹב יִזְכָּה לְלַמַּד אֶת הַתּוֹרָה
 הַקְּדוֹשָׁה, וּלְטַיֵּל בְּכֹל חֻלְקֵיהָ וּמְכַמְנֶיהָ

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם נִתְבוּנֵן בְּגִדְלַת
 הַצַּדִּיקִים, לְמָה זָכוּ בְּזֶה הָעוֹלָם, לְלַמַּד כָּל-כָּף
 הַרְבֵּה תּוֹרָה, יָמִים וְשָׁנִים יָגְעוּ וְטָרְחוּ בָּהּ בְּהִתְמַדָּה

גדולה מאד, וגם אנו יכולים להגיע לזה, אבל הכל תלוי ברצון, פי "הרצון קובע", אם אדם מקבל על עצמו יהיה מה שיהיה ללמד בכל יום תורה, ואף שיהיו לו ירידות ונפילות ונסיונות, לא יעזב את התורה, לבסוף יזכה לכל טוב אמת ונצחתי; פי באמת אומרים חכמינו הקדושים (אבות ו, ב): אין לה בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה; פי מי שעוסק בתורה הוא בן חורין אמת; פי הנה אנו מסתובבים בזה העולם, ונדמה לנו שהכבוד קובע, שלטון, שם, פרסמת, ממון וכו', וכיון שאדם מכניס עצמו בתוך התורה הקדושה, נוכח שאין טוב הימנה, פי היא חכמתו ותברך, והצדיקים הקדושים שהיו בזה העולם, לא הטעו את עצמם, אלא יגעו וטרחו ולמדו בכל יום התורה, וזה זכך והעלה אותם לתכלית המדרגה העליונה. ולכן גם אנו, אם נתחזק ברצון חזק ללמד תורה, גם אנו יכולים להגיע לכל המדרגות שבבעולם. אבל "הרצון קובע", לא כל אחד יודע שגם הוא מסגל ללמד תורה. הנה מצינו, שרבי עקיבא היה ארבעים שנה עם הארץ, והיה רחוק לגמרי לגמרי מהתורה, ואחר ארבעים שנה החליט — זהו זה! עזב הכל, והחל ללמד תורה, וזכה

להגיע למדרגה כזו, שהעמיד עשרים וארבעה אלף
 תלמידים. ואחר-כך העמיד עוד חמשה תלמידים,
 שהאירו את כל העולם כלו, וביניהם: רבי שמעון
 בר יוחאי, שגלה ופרסם אמתת מציאותו יתברך
 בגלוי רב ונורא מאד, שהוא הלמוד העמק בגלוי
 אלקותו יתברך המתגלה בזהר ובתקונים. למדים
 מפאן ש"הרצון קובע". ולכן אם נתחזק ברצונות
 חזקים ללמד תורה, גם אנו יכולים לזכות לזה.
 אבל על כך צריכים רצון חזק, תשוקה עזה
 להתמיד בתורה. חכמינו הקדושים אומרים
 (בראשית רבה, פרשה צו, סימן ה'): מה הדגים הללו
 גדלים במים, גיין שיוֹרֶדֶת טפה אחת מלמעלה,
 מקבלים אותה בצמאון כמי שלא טעמו טעם מים
 מימיהם, כך ישראל גדלים במים — בתורה, גיין
 ששומעים דבר חדש מן התורה, מקבלים אותו
 בצמאון, כמי שלא שמעו דבר תורה מימיהם; אנו
 רואים בחוש, דגים שוחים במים תמיד, זהו מקום
 חיותם, ואף-על-פי-כן כשיוֹרֶדוֹת טפות גשם
 חדשות, הם מגביהים עצמם ופותרים פיהם
 שתכנס עוד טפה וכו', והלא נמצאים תמיד בתוך
 המים, גרים במים, ולמה ישתוקו למים?! כך עם
 ישראל, שרשם הוא התורה הקדושה, כי קדשא

בְּרִיף הוּא וְאוֹרִיטָא וַיִּשְׁרָאֵל חַד הוּא (זֶהר ח"ג עג.),
 הַתּוֹרָה מְקַשֶּׁרֶת אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְּדוּשָׁה-
 בְּרוּךְ-הוּא, הַתּוֹרָה הִיא חֻכְמָתוֹ יְתַבְּרֶף, כָּל יְהוּדֵי
 הוּא חֵלֶק אֵלּוּק מִמַּעַל, יֵשׁ לוֹ רַמ"ח אַיְבָרִים
 וְשֵׁס"ה גִּידִים, וְלֹא כְמוֹ שֶׁל אַמּוֹת הָעוֹלָם, אֵלּא
 אַיְבָרִים וְגִידִים רוּחָנִיִּים, כִּי כָּל יְהוּדֵי יֵשׁ לוֹ רַמ"ח
 מַצּוֹת עֲשֵׂה כְּנֶגֶד רַמ"ח אַיְבָרָיו, וְשֵׁס"ה לֹא
 תַעֲשֶׂה, כְּנֶגֶד שֵׁס"ה גִּידָיו. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֻכְמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (בְּמוֹת סא.): אָדָם אַתָּם, אַתָּם קְרוּיִים
 אָדָם, וְלֹא אַמּוֹת הָעוֹלָם קְרוּיִים אָדָם. כִּי עִם
 יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים וּטְהוּרִים, מְלֵאֵי מַצּוֹת, כָּל אֶבֶר
 וְאֶבֶר יֵשׁ לוֹ מַצְוָה מִיְחַדָּת, כָּל גִּיד וְגִיד מְזַהֵר לֹא
 לַעֲבֹר עַל אֵיזָה לֹא תַעֲשֶׂה. וְלִכֵּן עִם יִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבִים
 בְּתוֹךְ הַמַּיִם, בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן "הַרְצוֹן
 קוֹבֵעַ", וְאִם מִשְׁתוֹקְקִים לְלַמַּד יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַל-יְדֵי-
 זֶה מִתְקַדְּשִׁים וְזוֹכִים לְהִבִּין אֶת הַתּוֹרָה לְעִמְקָהּ.
 וְאִלוֹ הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵיוּ מִמַּשָּׁה רַבָּנוּ וְעַד
 דוֹרוֹתֵינוּ אֵלּהּ, כָּל צְדִיק הָיָה לוֹ רְצוֹנוֹת וְכִסּוּפִים
 כְּאִלוֹ לְלַמַּד תּוֹרָה וּלְהַרְבִּיץ תּוֹרָה, וְלִכֵּן זָכָה כָּל
 אֶחָד לְחַבֵּר חֲבוּרִים וּסְפָרִים קְדוּשִׁים בַּתּוֹרָה.
 וְהַחֹב עָלֵינוּ לִילֵף בְּדַרְכּוֹ, וּלְהַשְׁתוֹקֵק כְּמוֹתוֹ
 לְלַמַּד תּוֹרָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם; כִּי הַתּוֹרָה שׁוֹמְרֶת אֶת

הָאָדָם מִכָּל רַע, וּמִקְשָׁרָת אוֹתוֹ אֶל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת
 אֱלֹקוֹת. אָבֵל צָרִיף לְזִכֹּר, שְׁלֹא בְיוֹם אֶחָד נִלְמַדְתָּ
 כָּל הַתּוֹרָה, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (בַּמִּדְבָּר רָבָה, פְּרָשָׁה יב, סִימָן
 יא): לָמָּה נִמְשָׁלָה תּוֹרָה בְּתֵאֵנָה? שֶׁהַתֵּאֵנָה נִקְלָטָת
 מְעֻט מְעֻט, כִּף הַתּוֹרָה הַיּוֹם לֹוֹמֵד מְעֻט וְלִמְחָר
 הַרְבֵּה, לְפִי שְׂאֵינָה מִתְלַמְּדָת לֹא בְשָׁנָה וְלֹא
 בְּשָׁפְתַיִם; וְלִכֵּן "הַרְצוֹן קוֹבֵעַ" לְלַמֵּד תּוֹרָה. וְזוֹ
 הִיְתָה מִדְּרַגַּת הַצְּדִיקִים שֶׁיִּדְעוּ מִזֶּה, וּבְכָל יוֹם וְיוֹם
 כִּסְפוּ לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּהִתְחַדְּשׁוֹת חֲדָשָׁה, עַד שֶׁיִּזְכְּרוּ
 עֲצָמָם וְהָיוּ מְלֵאֵי תּוֹרָה. וְעֲלֵינוּ לְהִתְבּוֹנֵן בְּמַעֲשֵׂיהֶם
 וּלְחַקּוֹתָם. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (קִהְלֵת רָבָה,
 פְּרָשָׁה ו', סִימָן יג): הוֹאִיל וְהִבֵּל הֵם יָמָיו שֶׁל אָדָם
 וּכְצֵל הֵם, מָה הַנְּאִיָּה יֵשׁ לוֹ בַּחַיִּים? אֲלֹא יִתְעַסֵּק
 בַּתּוֹרָה שְׁפֵלָה חַיִּים. וְאָמַר רַבֵּנוּ ו"ל (שִׁיחֹת־הַר"ן,
 סִימָן יט): אֲפֹלוּ אֲנָשִׁים שֶׁנִּפְלוּ כְּכֹר בַּעֲבֵרוֹת
 חַמּוּרוֹת, וְעַדִּין שְׁקוּעִים בָּזֶה, אִם יִקְבְּעוּ לְעֲצָמָם
 חֵק וְלֹא יַעֲבֹר לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם תּוֹרָה, הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה תּוֹצִיא אוֹתָם מִהַבּוֹץ שֶׁנִּפְלוּ אֵלָיו. וְלִכֵּן
 "הַרְצוֹן קוֹבֵעַ" אֵיךְ לְלַמֵּד תּוֹרָה, אֵיךְ לְהִשְׁתַּוְּקַק
 וְלִבּוֹא לְמִדְּרַגַּת הַצְּדִיקִים.

ג.

על-ידי הרצון הטוב יזכה לחזור בתשובה שלמה,
ויתחזק בכל העובר עליו

בני ובנותי היקרים! "הרצון קובע" לשוב
בתשובה שלמה. אם אדם מקבל על עצמו לחדל
מחטאיו, אף ששד פה היה שרוי בבוץ, בזהמה,
ועשה מעשים מתעבים, אבל הנה מקבל על עצמו
קבלה חזקה לשוב בתשובה, אין דרגה בעולם
שנשמתו אינה יכולה לזכות לה. ובאמת אומר
מוהר"ן ת"ו"ל (לקוטי הלכות, ערב, הלכה ג'): למה אדם
נופל ונכשל בעוונות, ונחשך ממנו כל האור, עד
שמתאש מחייו? אלא כדגמת מלך ובנו, כל זמן
שהבן נמצא אצל המלך, המלך משתעשע בו ורגיל
בו. כיון שהבן אבד, אזי משתוקק יותר ויותר
לשוב אל אביו. כי כשהיה אצל האבא, היה רגיל
אצלו, עד שלא הבין מעלת אביו, וכיון שהתרחק
ממנו, ועברו עליו משברים וגלים, שבאו עליו
רוצחים ושודדים, והכוהו ופצעוהו, ענוהו וכו'
וכו', אזי התגבר יותר ויותר ברצון חזק להשתוקק
אחר אביו. וצ"ע: "אבא, אבא, היכן אתה! אבא,
אבא, אני רוצה לחזור אליך". כמזכר יותר מכן

באין ערך כלל, הנשמה נמצאת בעולם האצילות, ואיננה חסרה דבר, היא נהנית מזיו השכינה. אבל הקדוש-ברוך-הוא רוצה שאדם ישתוקק אליו, שיתחיל להתבונן בגדלת מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא, ולכן מוריד אותה לזה העולם החמרי והגשמי, המלא העלמות והסתרות, עולם העשייה, ועובר על האדם מה שעובר — צרות ויסורים, נכשל בעוונות, כמאמרם ו"ל (שבת נה.): אין יסורים בלא עון; ואומר רבנו ו"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ז'): אם אין עוונות — אין זה יסורים, כי יסורים הם רק אם הנפש חוטאת, אם הנשמה מתלכלכת זה נקרא יסורים. ולכן פשיהודי כבר נפל במקום שנפל, ומתחיל להשתוקק אל הקדוש-ברוך-הוא, וחוזר בתשובה שלמה, אומרים חכמינו הקדושים (ברכות לד.): במקום שבעלי תשובה עומדים, שם אין צדיקים גמורים יכולים לעמד; כי משתוקקים כל-כף אל הקדוש-ברוך-הוא, וזה מעלה אותם מדרגה לדרגה; כי דיקא כשאדם כל-כף רחוק, מתחיל להבין מרחוק אמתת מציאותו ותברך. וזו מדרגת הצדיקים הקדושים, שאפלו הם דבוקים בהקדוש-ברוך-הוא, וזכו למה שזכו, אף-על-פי-כן מחזיקים עצמם להכי גרועים,

ומתבודדים לפניו יתברך, ומבקשים ומתחננים: "רבונו של עולם, אני רוצה לשוב בתשובה שלמה", וחשים עצמם הכי רחוקים, וכך מתעלים מעלה מעלה. פי ככל שאדם משתוקק יותר ויותר לעלות אליו יתברך, זוכה להגיע לזה. ולכן עלינו לשוב בתשובה שלמה, אף שעשינו מה שעשינו, אסור להתנאש בשום פנים ואופן, רק לזכר אשר "הרצון קובע", ואם נקח עצמנו בדינו, ונשתוקק בכסופים חזקים לשוב אליו יתברך ולדבר אליו ולהתנדות לפניו, אזי אין דרגה בעולם שלא נגיע אליה. וכמאמרם ו"ל (תנא דבי אליהו רבה ד'): אם אדם עובר עברה לפני, אם חוזר ועושה תשובה, הרי אני עמו ברחמים, ואני מקבל תשובתו, ואין אני זוכר לו אפלו מקצת עוונותיו.

למדים מכאן, איך הקדוש־ברוך־הוא אוהב אותנו, ורוצה שנשוב בתשובה שלמה, ונתחיל להשתוקק אחריו, שזה מה שמעלה אותנו אל תכלית המדרגה העליונה. ולכן הצדיקים הקדושים שתמיד השתוקקו לשוב בתשובה שלמה, אף שלא פגמו כלום, פי לא היתה להם שום הסתכלות בזה העולם, שום שמיעה ודבור בזה העולם, והיו

נִכְלָלִים לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֶף-עַל-פִּי-כֵן
 תְּמִיד הַשְּׁפִילוּ עִצְמָם, וְהַחֲזִיקוּ עִצְמָם לְהִכִּי
 גְרוּעִים, וְדִיְקָא עַל-יְדֵי רְצוֹנוֹת וְכִסּוּפִים הַגִּיעוּ
 לְמַדְרַגְתָּם. וְלִכֵּן עָלִינוּ לִילֵךְ בְּדַרְכֵי הַצְּדִיקִים הַלְלוּ,
 כִּי בְּאֵמַת עָלִינוּ לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל כָּל אֲשֶׁר
 חָטְאוּנוּ, עָוִינוּ וּפָשַׁעְנוּ לְפָנֵי הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ,
 וְלְהַתְּנִידוֹת עַל רַע מְעַלְלֵינוּ, וְכִמוּ שְׂאוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, שְׁפִיֵד שֶׁהֵם מִתְּנִידִים, מִיָּד אָנִי חוֹזֵר
 וּמְרַחֵם עֲלֵיהֶם.

ד.

עַל-יְדֵי הַרְצוֹן הַטּוֹב יִזְכֶּה לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה,
 וּישְׂמַח אַחֲרֵים

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הַנְּשָׂמָה יוֹרֶדֶת לְזֶה
 הָעוֹלָם וְשׁוֹכַחַת לְגַמְרֵי מַה תִּפְקִידָהּ, עַד שִׁישְׁנֵם
 בְּגֵי-אָדָם כָּל-כֶּף שְׂבוּרִים וְרְצוּצִים, מְנַחִים בְּעִצְבוֹן
 וּבְדַפְאוֹן פְּנִימִי, עַד שְׁפָרִים לָהֶם הַחַיִּים, וְשׁוֹכַחִים
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה, וּבִלְעָדֵינוּ אֵין נִמְצָא.
 וְכָכָל שְׁנֵדִבֵּק עִצְמָנוּ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, נִהְיֶה בְּשִׂמְחָה
 עֲצוּמָה; כִּי אֵין עוֹד שִׂמְחָה כְּשִׂמְחַת הַדְּבִקוֹת
 בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלִכֵּן עָלִינוּ לְשִׂמְחַת בְּנִקְדַת

יהדותנו, שזכינו להברא מזרע ישראל, ולא עשנו
 כגויי הארצות. וזו צריכה להיות השמחה הכי
 גדולה שלנו, שאנו עם ישראל בני הקדוש-ברוך-
 הוא, כמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם להנני"ה
 אלקיכם"; עלינו להיות גאים עם המצוות. וכן
 אומרים חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה לז, סימן
 ט): "למדתך תורה דרך ארץ, שפשיהא עושה אדם
 מצנה, יהא עושה אותה בלב שמח. פי בזה מגלה
 טהר לבבו, כמובא בדברי רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות
 שמחה, סימן א)": כשאדם עושה מצנה בשמחה, זה
 סימן שלבו שלם לאלקיו; פי כל רצונו לעשות
 רצונו יתברך. ולכן העקר להתחזק מאד להיות
 בשמחה, ולעקר ולשרש מאתנו את העצבות
 והמרירות. ואומרים חכמינו הקדושים (תנחומא
 שמיני ב'): לא כל מי ששמח היום — שמח למחר;
 ולכן עלינו לראות להתחיל מהיום להיות בשמחה,
 וזו מדרגת כל הצדיקים הקדושים ממשה רבנו עד
 דורותינו אלו, שגלו ופרסמו את הקדוש-ברוך-הוא
 לעם ישראל, וחברו ספרים קדושים המגלים את
 הבורא יתברך שמו לנשמות ישראל, והחדירו בהם
 אמונה, שמחת המצוות, ועלינו לילך בדרךכם. ובזה
 שנתקרב אל הצדיקים הקדושים שבידור הזה, גם

לנו תכנס שמחה אמתית, שנשמח עם הקדוש-
ברוך-הוא; כי אין עוד שמחה כשמחת התורה,
כשמחת המצוות, כשמחת היהדות.

ה.

על-ידי הרצון הטוב יהיה בשלום עם כלם, וינעזר
לכל אחד

בני ובנותי היקרים! בזה שנתחזק ברצון טוב
לילך בדרך הצדיקים הקדושים, ימשך עלינו
שלום ואהבה. כי כך אומרים חכמינו הקדושים
(ברכות סד): תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם;
עקר עסק הצדיקים — רק להרבות שלום בין איש
לרעהו, בין איש לאשתו, בין המשפחה. מה אנו
רואים? ישנן הרבה אי הבנות, אין שלום-בית, אין
שלום במשפחה, אין שלום בין השכנים, אין שלום
בעם ישראל, פרוידים ומפלגים זה מזה, אבל
הצדיקים הקדושים, כל עסקיהם רק לגלות את
הקדוש-ברוך-הוא, ששמו יתברך נקרא שלום (שבת
ס); ולכן העקר לילך בדרך הצדיקים, ולהתבונן
היטב אשר כל הצדיקים ממשו רבנו ואחר-כך
הנביאים, התנאים, האמוראים, הגאונים

והמקבילים, גלו ופרסמו לעם ישראל את השלום שהוא שמו יתברך, וכך הרבו בשלום, השתדלו הרבה בשלום-בית בין נשמות ישראל, ומסרו נפשם שלא יהיו, חס ושלום, גרושים, אשר כבר אמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי סוטה א, ד): מה שם הקדש שנכתב בקדשה, אמר הכתוב שימחה על המים, בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו, כבוד רבי מאיר לא כל שכן; כשבאה לרבי מאיר אשה וספרה לו, שהוציאה בעלה מהבית, עד שתירק לרבי מאיר בעיניו, וכך עשתה, וירקה בפני רבי מאיר, אמרו התלמידים: רבנו עד היכן?! ואמר להן: אם הקדוש-ברוך-הוא אמר: ימחה שמי על המים, אזי כבוד רבי מאיר לא כל שכן; למדים מכאן מהי מדרגת הצדיקים, התנאים והאמוראים, הגאונים וחסמי ישראל, שבכל דור ודור, שמסרו נפשם בעבור שלום-בית, שלא יהיו גרושים. ולכן עלינו להתקרב לחכמי הדור, לגדולי ישראל, ולשמע בקולם, ולהשמר מאד לא להקל בכבודם אלא לצייתם, ואז נזכה לשלום-בית אמתי, וננזהר לא להרס את הבית, חס ושלום. אך על זה צריכים רצון חזק, פי "הרצון קובע", אם נרצה להתקרב אל הצדיקים ולעשות פמעשיהם, אז יהיה לנו

שְׁלוֹם-בַּיִת, שְׁלוֹם בְּמִשְׁפָּחָה, שְׁלוֹם בֵּין קְרוֹבִים וּרְחוּקִים, שְׁלוֹם בֵּין כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, וּבְזִכּוֹת הַשְּׁלוֹם נִזְכָּה שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִגְאָלֵנוּ, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (דְּבָרִים רַבָּה, פָּרָשָׁה ה', סִימָן יב): גְּדוֹל הַשְּׁלוֹם, שְׂאִין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִבִּשָׁר אֶת יִשְׂרָאֵל שְׂיִהְיוּ נִגְאָלִים אֲלָא בְּשְׁלוֹם; יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנִזְכָּה בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים לְהִגָּאֵל גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה.

.ו

על-ידי הרצון שוברים את כל המניעות

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בְּנֵה הָעוֹלָם יִשְׁנֶן כָּל-כָּף הַרְבֵּה מְנִיעוֹת לְקַדְשָׁה. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סו), שֶׁהַמְּנִיעוֹת מְעַכְבוֹת אֶת הָאָדָם מִלְּהִתְקַרֵּב אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כִּי כָל דָּבָר שֶׁבְקַדְשָׁה הֵחֲרַח שְׂיִהְיוּ עַל זֶה מְנִיעוֹת, כִּי אִם לֹא, אָדָם לֹא הֵיךָ מְצָלִיחַ. בְּנִרְאָה בְּחוּשׁ, שְׁכָל דָּבָר שֶׁבָּא בְּנִקְל — גֵּעֵלָם בְּנִקְל וְנִפְסָד בְּמִהְרָה. גַּם בְּגִשְׁמִיּוֹת, אָדָם הַמְרוּיחַ מִיְגִיעַ כְּפִיו, בְּעֵבוּדָה קָשָׁה וּמְיַגְעֵת, יִשְׁמַר עַל הַרְוּחַ מְאֹד מְאֹד שֶׁלֹּא יִפְסִידֵנוּ בְּקִלּוֹת, מֵה שְׂאִין בֶּן כְּשֶׁאָדָם מְרוּיחַ לְלֹא מֵאֲמִץ,

יבזבז את הרוח על נקלה. לכן המניעות שישנן על
 הקדשה, הכל בשביל החשק, כדי שעל-ידיה
 יהיה לו חשק גדול ביותר. ולכן כשאדם רואה
 שיש לו מניעות חזקות מאד, עד כדי חומת ברזל,
 עליו לדעת שהקדשה שעומד הוא להשיג, היא
 יקרה ובעלת ערך רב, והראיה — שיש עליה
 מניעות ועכובים רבים, שלא תאר ושער כלל.
 וכיצד שוכרים את המניעות? על-ידי הרצון החזק
 שיש לאדם, לא לעזוב את עצמו בשום פנים ואופן.
 כי באמת אם נתבונן נראה, ש"הרצון קובע", כי
 על ידו שוכרים את כל המניעות. מכל שכן וכל
 שכן כשזוכה להוציא רצונותיו מפיו, כמו שאומר
 רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לא), שבנה
 נצטרפים עולמות חדשים בשמים, על-ידי צרופי
 האותיות שמוציא מפיו, ואינו יכול לתאר ולשער
 מה גורם בשמים, בנה שרק הוציא מפיו את
 הכסופים שיש לו לקדשה; אדם שנמצא במדור
 החשף והקלפות והסטרוא אחרא, חשף לו ולא אור,
 הוא רואה שמסבב עם תאוות ומדות רעות, וכבר
 אף פעם לא יצא מזה — כך נדמה לו, וכך מסיתו
 היצר הרע, עם כל זאת אם מתגבר ברצונות חזקים
 אל הקדוש-ברוך-הוא, ומוציא הרצונות מפיו,

ואומר: "רבוננו של עולם, אני אוהב אותך, אני רוצה לשוב בתשובה שלך, רבוננו של עולם, אני רוצה לשמור שבת, ולהרגיש את אור השבת, שמהרגע שנכנסת שבת עד שיוצאת, ארגיש ואחוש אור השבת. רבוננו של עולם, אני רוצה ללמד תורה, אני רוצה לזכות לט"ל ולהיות בכל מקומות התורה הקדושה: מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכות ואגדות, בריתות ותוספות, רבוננו של עולם, אני רוצה לקיים את כל המצוות, וכל מצוה ומצוה תאיר לי אלהיתך יתברך" וכו'.

במלים אלו שאדם מוציא מפיו, זה עוזר לו להוציא את הדבר מהכח אל הפעל, כי החשק והרצונות דקדשה שיש לאדם, זה מסייע בידו לשבר את כל המניעות. ולכן גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קטו): מהיכן נובעות המניעות? למה באמת שתהינה מניעות לאדם להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא? אלא השם יתברך אוהב את כל יהודי, ורוצה שכל אחד יחזר אליו בתשובה שלך, אבל כשאדם חוטא, בר מינן, או שנולד שלא בקדשה, זה גורם לו אחר-כך מניעות רבות להבין ולהשפיל רוחניות אלקות, כי הוא לכוש בלבושים צואים, ומדת הדין מקטרגת על

אדם זה המלכלך במעשיו הרעים, איך אדם זה יכול להשיג רוחניות אלקות, ולמה מגיע לו?! אבל הקדוש-ברוך-הוא חפץ חסד, ורוצה שכלנו נחזר בתשובה אליו, כי אנו בניו, כמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם לה' אלקיכם", ואיזה אבא אינו רוצה שהבן יחזר אליו?! אבל מדת הדין מקטרגת: אדם זה מלא חטאים ועוונות, אדם זה לא נולד בקדשה, אדם זה לא קבל חנוף תורני, חנוף של אמונה, הנה עד כה כל-כף רחוק, ואיך עכשו יזכה להבין אותך?! והקדוש-ברוך-הוא מכרח בכיכול לתת בשביל הבחינה והנפיון צדק להקטרוגים, אבל הוא יתברך מתלבש בתוך המניעות, ואם אדם זוכה ומתקרב אל הצדיק האמת, המגלה לאדם שבתוך המניעות שם נסתר הקדוש-ברוך-הוא, ואין דבר בלעדי הקדוש-ברוך-הוא, אז אדם רואה שהכל אחיזת עינים, ושובר את כל המניעות וקופץ לתוך הקדשה, על אף המניעות יודע ש"הרצון קובע" לשבר את כלן.

ומסביר רבנו ו"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן קטו), שנה מה שכתוב (שמות כ, יז): "ויצמד העם מרחוק, ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים",

מי שְׁהוֹלֵךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת כָּל יָמָיו, וְאַחֲר־כֵּן מִתְּלַהֵב
 וְרוֹצֶה לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, תִּכְף־וּמְיָד יֵשׁ לוֹ
 מְנִיעוֹת גְּדוֹלוֹת, כִּי עַל־יְדֵי שְׁחָטָא, יֵשׁ לוֹ לְבוּשִׁים
 צוּאִים, וּמְסַבֵּב עִם מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת. וְלִכֵּן מִי שֶׁאֵין
 לוֹ הַדַּעַת וְהַשְׂכָּל הָאֲמֵתִי, הוּא בְּבַחֲיִנַת: "וַיַּעֲמֵד
 הָעַם מִרְחוֹק", "הִינּוּ הִנֵּה נִסִּיתִי לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה כְּכֹר כְּמָה פְּעָמִים, וַיֵּשׁ לִי כָּל־כֶּף הַרְבֵּה
 מְנִיעוֹת וְעֹכֹבִים", אֲזִי עוֹזֵב אֶת עֲצָמוֹ. אָבֵל
 "וּמִשָּׁה נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹקִים", הַצְּדִיק
 הָאֲמֵת הוּא נִגַּשׁ אֶל תּוֹךְ הַמְּנִיעוֹת, וּמְגַלֶּה אֲשֶׁר שָׁם
 אֱלֹקִים, הִינּוּ קוֹרָא: מָה אַתְּכֶם?! כָּכֵל שְׁאַתְּם
 רוֹצִים לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּבָא לְכֶם קִשָּׁה מְאֹד,
 בְּאֲשֶׁר הַמְּנִיעוֹת רַבּוֹת, אָבֵל אֵל תַּעֲזֹבוּ אֶת הַקְּדוּשׁ־
 בְּרוּךְ־הוּא, אֲדַרְבָּה בְּתוֹךְ הַחֶשֶׁךְ וְהַמְּנִיעוֹת
 תִּשְׁתַּדְּלוּ לְמִצָּא אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. וְכֵן אִם
 אָדָם חִזֵּק בְּזֵה, אֲזִי בּוֹ בְּרַגַע נִפְתַּח לוֹ הָאֹר אֵין
 סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּמִתְחִיל לְהָאִיר לוֹ. וְלִכֵּן אוֹמְרִים
 חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת לד:): בְּמָקוֹם שֶׁבְּעֵלֵי
 תִּשׁוּבָה עוֹמְדִים, שָׁם צְדִיקִים גְּמוּרִים אֵינָם
 עוֹמְדִים; מֵהוּ צְדִיק גְּמוּר? שְׁלֵא חָטָא, קָבֵל חֲנוּף
 תּוֹרְנִי, חֲנוּף שֶׁל אֲמוּנָה מְגִיל יְלֻדוֹת, וַיֵּשֶׁב כָּל יָמָיו
 בְּתוֹךְ הַקְּדוּשָׁה, נוֹלַד בְּקְדוּשָׁה, חִי בְּקְדוּשָׁה, הוּא סֵיִם

עבודתו, אבל אדם שמספן, לא נולד בקדושה, ועל-ידי-זה הלביש עצמו לבושים צואים, שמהם באות כל המניעות לאדם, ואף-על-פי-כן הוא עוקר עצמו מהרע והטמאה שנדבקו בו, וחוזר בתשובה שלמה, והמניעות מתפשטות עליו מאד מאד, כי כל התאוות והמדות רעות שהתרגל בהם מקטנות לא עוזבות אותו, המחשבות נרות וההרהורים מגנים אינם מניחים אותו כרגע, ותמיד מזכירים את עצרו, אם אדם מתגבר לשבר את כל המניעות, מתחזק ברצונות וכסופים חזקים אליו יתברך, על-ידי-זה זוכה להאיר על עצמו אור כזה שצדיק גמור איננו משיג. ומדוע? כי הוא אף פעם לא הנה בחוץ, בחשך, הקלפות והסטרא אחרא עזבו אותו, הוא שבר אותם מגיל קטנות, ולכן דיקא במקום שבעלי תשובה עומדים, שהיו במקומות המטנפים והמזהמים, ומשם חוזרים בתשובה שלמה, משם מחפשים את הקדוש-ברוך-הוא, שם צדיקים גמורים אינם עומדים, למה? כי אף פעם לא היו שם. ולכן הפליגו חכמינו הקדושים כל-כף במעלת בעלי תשובה, שהם יכולים לזכות לדברים עליונים עד מאד, והכל מפני המניעות שעוברות עליהם וסוכבות אותם;

כי כָּכֵל שֵׁשׁ לְאָדָם יוֹתֵר מְנִיעוֹת וְהַעֲלָמוֹת
 וְכִסּוּיִים, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן מְחַפֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ אַחֵר
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵינוֹ עוֹזֵב אֶת הַרְצוֹן הַטוֹב
 שְׁלוֹ, יוֹתֵר אוֹר הוּא מְרַגֵּישׁ. וְכַמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ
 ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן יב), שֶׁאָדָם אֶפְלוּ
 שֶׁכָּבֵר נִפְל בַּעֲשָׂרָה כְּתָרִין דְּמִסְאַבוּתָא, עֶשֶׂר
 מִדְּרָגוֹת שֶׁל הַטְּמֵאָה, שֶׁהֵן נֶגֶד עֶשֶׂר מִדְּרָגוֹת
 שֶׁבְּקִדְשָׁה, הָעֶשֶׂר סְפִירוֹת, שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְזַכּוֹת
 לְרְאוּתָן, לְהַרְגִישׁן, לְחִיוֹת עִמָּהֶן.

אם אָדָם אֵינוֹ עוֹזֵב אֶת עֲצָמוֹ, אֲלֵא מִשְׁתַּוְּקָק
 וְכוּסֵף אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, יוֹדֵעַ שֶׁ"הַרְצוֹן קוֹבֵעַ", וְאֵינוֹ
 עוֹזֵב אֶת הַרְצוֹן הַטוֹב שְׁלוֹ, רַק מְבַקֵּשׁ תָּמִיד "אֵיהָ
 מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", "הֵיכָן אַתָּה רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הֵיכָן
 נִתְחַבַּאתָ מִמְּנִי, אֲנִי בְּטוּחַ שְׂאֵתָה פֹה, אֲכַל אִם
 אֵינְנִי רוֹאֶה אוֹתָךְ וּמְרַגֵּישׁ אוֹתָךְ, זֶה מִפְּנֵי
 שֶׁחֲטָאתִי, אֲזִי אֲנִי מְחַפֵּשׁ אֵיהָ הַמְּקוֹם שֶׁאוּכַל
 לְמַצֵּא אוֹתָךְ". אוֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל, אִם אָדָם אֵינוֹ עוֹזֵב
 אֶת הַרְצוֹן הַטוֹב שְׁלוֹ, וְיוֹדֵעַ שֶׁ"הַרְצוֹן קוֹבֵעַ", אֲזִי
 לְבִסּוֹף עוֹלָה עַד תְּכִלִּית מִדְּרָגָה עֲלִיוֹנָה, עַד
 הַמְּאָמֵר הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הָעֲשָׂרָה מְאָמְרוֹת, שֶׁזֶה מְאָמֵר
 סְתוּם, הוּא עוֹלָה עַד הַכְּתָר, וּמִלְּבִישׁ עֲצָמוֹ בְּכְתָר

המלך, שזה פרוש הפסוק (בראשית כב, ז): "ואיה
השה לעולה", קרבן עולה העולה כליל להקדוש-
ברוך-הוא, והוא הקרבן החשוב ביותר, כי נשרף
לגמרי לאין סוף ברוך הוא. ואמר רבנו ז"ל:
"ואיה" — אם אדם שואל תמיד: "איה המקום
שאוכל למצא אותך", ואינו עוזב את הקדוש-
ברוך-הוא על אף כל המניעות והחשך שמסבכים
אותו, על אף ששוכרים אותו ואומרים לו: "תראה,
נסית כל-כף הרבה פעמים לחזר בתשובה, ובכל
פעם אתה מתבלבל יותר ויותר, כל אחד מנהיג
אותך בדרך אחרת, מה שלזה טוב — לזה רע, מה
שלזה רע — לזה טוב", עד שאתה אומר: "אינני
יודע מה לעשות, בכל פעם יש לי ירידות ונפילות
אחרות, ואני משתגע לגמרי מרב בלבולים שיש
לי" וכו' וכו', אף-על-פי-כן אינו מתנאש, אלא
צועק: "איה", "איה המקום שאני יכול למצא
אותך, רבנו של עולם, היכן אתה?!" אומר רבנו
ז"ל: "ואיה השה לעולה", בזה שלא תעזב עצמך,
ותבוא אל הקדוש-ברוך-הוא לדבר אליו
ולהתבודד לפניו, ותאמר לו: רבנו של עולם,
מפני לא תסתתר, אני יודע שאתה פה, "הרצון
קובע" לכסף ולהשתוקק ולמצא אותך, ולא אעזב

אותך", הרצון הזה גורם שיעלה עד אמתת
 מציאותו בקרבן עולה שנסחר פליל להקדוש-
 ברוך-הוא. למדים מכאן, מהי מדרגת האדם שאינו
 עוזב עצמו בשום אופן. ואומרים חכמינו הקדושים
 (פסיקתא רבתי מד): גדול כחה של תשובה, שפיון
 שאדם מהרהר בלבו לעשות תשובה, מיד היא
 עולה לא עד י' מילים ולא עד כ' ולא עד ק', אלא
 עד מהלך ה' מאות שנים, ולא עד רקיע ראשון
 ושני, אלא שהיא עומדת לפני פסא הכבוד; ברגע
 שיש לאדם רק הרהור תשובה, הינו שרואה יהודים
 עם ציצית, תפלין, זקן ופאות, הולכים לבית-
 הכנסת להתפלל, לבית-המדרש ללמד, והם כל-כף
 שמחים, שומרים שבת, וחושב: אולי גם-כן אעשה
 כמותם, יש לו רצון פעוט לשוב מדרך הרעה. או
 אשה רואה את חברתה בכסוי ראש, בבגדי צניעות,
 ונכנסת בה תשוקה — אולי גם-כן אשוב בתשובה
 ואעשה כמותה, אלא בכסוי ראש, בבגדי צניעות
 וכו'. הרצון הקטן הזה מעלה את האדם עד פסא
 הכבוד, וזוכה שיתגלה אליו הקדוש-ברוך-הוא. רק
 על-ידי הרצון וההרהור תשובה שנוכנס בו. מכל
 שכן וכל שכן כשאדם בפעל חוזר בתשובה, ואינו
 עוזב עצמו, וכוסף אליו יתברך, ומשיח ומדבר

בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּהּ, בְּשִׁפְתַי הָאֵם שָׁלוֹ בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ
 כָּל אֲשֶׁר מְעִיק לוֹ, שָׁזוֹ עֲצַת הַהִתְבּוֹדָדוֹת שֶׁנִּתְּנָן לָנוּ
 רַבְּנֵנוּ וְ"ל, לְאֵילוֹ מַעֲלוֹת גְּבוּהוֹת זוֹכָה! וּבְאַמַּת בְּלִי
 הַתְּבוּדָדוֹת אָדָם מִסִּבֵּן גְּדוּל, כִּי לֹא לְכָל אָדָם יֵשׁ
 חֵבֵר, וְאִם יֵשׁ לוֹ חֵבֵר, לֹא תָמִיד יָכוֹל לְדַבֵּר
 עִמוֹ, הֵהוּא לֹא בְּמַצְב־רוּחַ לְדַבֵּר עִכְשָׁו, אוֹ אֵין לוֹ
 פְּנָאֵי וְכוּ', וְהִנֵּה מְעִיק לְאָדָם, מְצִיק לוֹ, עוֹבְרִים
 עָלָיו יְסוּרֵי תַפְת, וְרוֹצֵה לְסַפֵּר לְמִישָׁהוּ. אוֹמֵר רַבְּנֵנוּ
 וְ"ל (לְקוּטִי־מִוֶּהֱב"ן, חֶלֶק ב', סִימָן כה), שֶׁהַתְּבוּדָדוֹת
 הֵיא מַעֲלָה עֲלִיוֹנָה מִהַכֹּל, דְּהֵינּוּ לִילָף לְמָקוֹם פְּנּוּי
 שֶׁאֵין שָׁם בְּנֵי־אָדָם, וְלְסַפֵּר לְפָנָיו יְתִבְרַךְ כָּל אֲשֶׁר
 מְעִיק לוֹ, אֵין מַעֲלָה גְבוּהָה מִזֹּו. וְאָדָם כְּזֶה אֵינוֹ
 צָרִיךְ חֵבֵר, הוּא מְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,
 וְזוֹ מְדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה מִהַכֹּל. וְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא כָּל־
 כָּךְ מִתְאַוָּה לְתַפְלוּת יִשְׂרָאֵל, וְכַמְּאֲמָרָם וְ"ל (עִין
 יְבִמוֹת סד.): מִדּוּעַ הָיוּ הָאֲמָהוֹת עֲקָרוֹת? כִּי הַקְדוּשׁ־
 בְּרוּךְ־הוּא מִתְאַוָּה לְתַפְלָתָם שֶׁל צְדִיקִים, "יוֹנְתִי
 בְּחִגְוֵי הַסֶּלַע", לָמָּה עֲשָׂאֵן עֲקָרוֹת? בְּשִׁבִיל
 "הִרְאִינִי אֶת מְרֹאֵיךְ הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךָ"; לָמָּה
 עוֹבֵר עַל הָאָדָם מְנִיעוֹת וְעַכּוּבִים? כְּדֵי שִׁתְּגַבֵּר עִם
 הַרְצוֹן הַטּוֹב, וְיֹצִיא מִהַכַּח אֶת כָּל רְצוֹנוֹתָיו. וּמִכָּל
 שָׁכֵן כְּשֶׁמִּתְגַּבֵּר בְּאַמַּת, עַל־יְדֵי־זֶה בּוֹנֵה עוֹלָמוֹת

חַדְשִׁים, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי מוֹהֲרַנְ"ת ו"ל (לקוטי-הלכות, אומגין, הלכה ד). וְכָכֵל שְׁאָדָם מוֹצִיא מִפִּי הֶרְצוֹנוֹת וְהַפְּסוּפִים בּוֹנֶה לְעַצְמוֹ הַיְכָלוֹת חַדְשִׁים. וְלִכְּן אֲשֶׁרִי הָאָדָם שְׁאִינוֹ מְטַעֵה עַצְמוֹ, וְאִינוֹ נִשְׁבֵּר מִכָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, וְכָכֵל שְׁמַתְגַּבְּרִים עָלָיו הַמְּנִיעוֹת וְהַחֲשָׁף וּמַחֲשֵׁבוֹת זְרוֹת, וְאֶפְלוּ מִבְּנֵי-אָדָם שְׂאוּמְרִים לוֹ: "לֹא תוּכַל לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, כִּי נִסִּיתָ כָּל-כֶּף הַרְבֵּה פְעָמִים וְקָשָׁה לָךְ", הוּא צוֹחֵק מֵהֶם, הוּא יוֹדֵעַ שֶׁיֵּשׁ לוֹ פֶּה, אֲשֶׁר אוֹמֵר רַבֵּנוּ ו"ל (לקוטי-מוֹהֲרַנְ"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פד), שֶׁזֶּה הַשַּׁעַר וְהַפֶּתַח לְהַכְנִס אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִזּוֹ הוּא לֹא יַעֲזֹב אֶת רְצוֹנוֹ הַטּוֹב, וְלִבְסוּף יִזְכֶּה לְשִׁבְרָא אֶת כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְיִתְגַּלֶּה אֵלָיו מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, וְיֵאִיר לוֹ כְּשֶׁמֶשׁ בְּצַהָרִים, וְיִהְיֶה דְבוּק בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. אֲשֶׁרִי הָאָדָם שְׁמִכְנִים דְּבוּרִים אֵלָיו בְּתוֹךְ לְבוֹ, וְאִינוֹ מְטַעֵה עַצְמוֹ, וְאִזּוֹ אֵל רַב טוֹב הַגְּנוּז וְהַצָּפוּן יִזְכֶּה בְּזֶה וּבְכָא לְנִצַּח נְצָחִים.

תָּם וְנִשְׁלָם, שִׁבַּח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

עצות טובות

עצות טובות מיסדות על-פי ספרי אדוֹננו, מורנו ורִבנו, מוהר"ן מברסלב, זכותו יגן עלינו, איך להנצל מפל רע לנצח

(א) צריכין לשמור את עצמו מאד מהרהור, פי הרהור מזיק ופוגם מאד מאד, מה שאי אפשר לצייר בדעת האדם כלל עצם פגם הרהור; השם יתברך יצילנו.

(ב) המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו למקום שהוא רוצה, פי הכלל — שאי אפשר בשום אופן, שתהינה שתי מחשבות ביחד בפעם אחת, על-כן בנקל יכולין לגרש המחשבות רעות רק בשב ואל תעשה, דהינו שלא לחשב אותה המחשבה, רק לחשב איזו מחשבה אחרת, בתורה ועבודה או אפלו במשא ומתן וכיוצא בזה, שימשוך מחשבתו לאיזו מחשבה אחרת, ועל-ידי-זה יפטר ממילא מהרהורים והמחשבה רעה שבאין אליו. ואפלו אם לפעמים הולכת מחשבתו ופורחת ומשוטטת בדברים רעים וזרים, רחמנא לצלן, גם-כן ביד האדם לחזור

עצות טובות

וּלְהַטוֹתָהּ בְּעַל פְּרָחָה אֶל הַדֶּרֶךְ הַיָּשָׁר לַחֲשַׁב
מֵה שְׂרָאוּי. וְהוּא מִמָּשׁ כָּמוֹ סוֹס, שְׁפוֹנָה מִן
הַדֶּרֶךְ וְסָר לְדֶרֶךְ אַחֲרָת, שְׁתּוֹפְסִין אוֹתוֹ בְּרִסְנוֹ
וּמְחִזְרִין אוֹתוֹ בְּעַל-פְּרָחוֹ אֶל הַדֶּרֶךְ הַיָּשָׁר,
כָּמוֹ-כֵן מִמָּשׁ בְּמַחְשָׁבָה, שְׁתַּכֶּף כְּשֵׁרוּאָה שֶׁהוּא
תּוֹעָה מִן הַדֶּרֶךְ — צָרִיף לְתַפְסָה בְּעַל-פְּרָחָה
וְלַחֲשִׁיבָה אֶל הַדֶּרֶךְ הַרְּאוּי. וּכְבָר מְבֹאָר, שְׂאִין
צָרִיכִין לְנַעֲנַע רֵאשׁוֹ הֵנָּה וְהֵנָּה כְּדִי לְגַרֵשׁ
הַמַּחְשָׁבוֹת רָעוֹת, כִּי אֵין זֶה מוֹעִיל כָּלֵל, רַק
יַחֲשַׁב מַחְשָׁבָה אַחֲרָת, כַּנִּזְכָּר לְעֵיל, וְאֵל יִבִּיט
לְאַחֲרָיו אִם נִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ, רַק יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ
בְּמָה שֶׁהוּא עוֹסֵק, וּמִמִּילָא יִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ.

ג) עֵקֶר הַנְּסִיוֹן וְהַצְּרוּף שְׁמַנְסִין אֶת הָאָדָם
בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא בְּתַאֲוָה זֹאת שֶׁל גֵּאוּף, וְלִכֵּן
כְּשֶׁבָאִים עַל מַחְשַׁבְתּוֹ הַרְּהוּרֵי זְנוּת, וְהוּא מְשַׁבֵּר
תַּאֲוָתוֹ וּמְסִיחַ דַּעְתּוֹ מֵהֶם, זֶהוּ עֵקֶר תְּשׁוּבָתוֹ
וְתִקּוּנוֹ עַל פְּגַם הַבְּרִית שְׁפָגָם מִקִּדְּם, כֹּל אֶחָד
כְּפִי עֲנִינּוֹ, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל מִמָּשׁ,
וּבָזֶה הוּא מוֹצִיא נְצוּצֵי הַקִּדְּשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ עַל-יְדֵי
פְּגַם הַבְּרִית, וְעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכֵה לְתִקּוּן הַבְּרִית.

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון